

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: J. N.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, č. j. KUJI 34400/2016, sp. zn. OOSČ 340/2016 OOSC/109,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zčásti změnil výrok prvostupňového správního rozhodnutí

Městského úřadu Třebíč, odbor správních činností, ze dne 7. 3. 2016, č. j. OSČ-Př-477/2015-JI-15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to tak, že ve výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nahradil slova „§ 125c odst. 4 písm. g“) slovy „§ 125c odst. 4 písm. f)“. Ve zbytku žalovaný potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 9. 2015 v 9:55 hod. v obci T. na ulici K. ve směru do centra obce T. řídil osobní motorové vozidlo zn. Š. O., RZ: v obci, kde je dovolena max. rychlost 50 km/hod., tuto rychlost překročil. Žalobci byla naměřena rychlost 66 km/hod. silničním laserovým rychloměrem LTI TruCAM, který byl ustanoven v obci T. na ulici K. ve 2. km. Po odečtení tolerance odchylky přístroje (± 3 km/hod.) žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 13 km/hod. Žalobce svým jednáním porušil povinnost uloženou mu v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak z nedbalosti přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil pouze špatně uvedené ustanovení zákona, podle něhož prvostupňový správní orgán ukládal žalobci pokutu (chyba psaní). Změna se nedotkla samotného přestupku ani výše uložené pokuty.

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. Ve včas podané žalobě žalobce především namítal, že předmětné vozidlo neřídil. Totožnost řidiče správní orgán zjišťoval pouze z oznámení přestupku. K tomu žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Podle žalobce z uvedených rozsudků vyplývá, že úřední záznam i oznámení o přestupku jsou jednostranné právní úkony, u kterých se ověření správnosti třetí osobou (stěžovatelem) nevyžaduje. Nelze je považovat za důkazní prostředek, neboť samy o sobě nemohou naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu.
6. Pokud by správní orgán provedl dostatečné dokazování, zejména pokud by předvolal a vyslechl zasahující policisty, vyplynula by z uvedeného skutečnost, že žalobce vozidlo neřídil. Z výpovědi policistů by totiž vyplynula jejich nejistota o tom, kdo byl řidičem změřeného vozidla, protože policisté ztratili vozidlo na značnou dobu z dohledu. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že správní orgán provedl nedostatečné dokazování. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 15. 9. 2010, č. j. 6 As 54/2009-90, z něhož plyne, že správní orgán je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností, a to tak, aby byly okolnosti spáchání přestupku postaveny najisto. Vzhledem k uvedenému má žalobce za to, že zjištěný skutkový stav v dané věci neobstojí. Žalobce dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013-24,

avšak neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, proč na něj odkazuje. K uvedenému žalobnímu bodu žalobce ještě sdělil, že jeho předložená verze skutkového děje, že předmětné vozidlo neřídil, nebyla správními orgány vyvrácena, protože bude v soudním řízení nepochybně úspěšný. V této souvislosti ještě odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, podle něhož platí, že neprovedou-li správní orgány dostatečné dokazování, postačí obviněnému, jenž byl ve správním řízení pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, aby byl v řízení před soudem úspěšný.

7. V druhém žalobním bodu kritizoval žalobce měření rychlosti, jenž podle něj neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť záměrný kříž neležel zcela na vozidle (viz obrazová dokumentace). Přitom žalobce má za to, že Český metrologický institut trvá na tom, že je-li na snímku měřeného vozidla záměrný kříž jen zčásti na vozidle, nebyl dodržen postup obsluhy při měření laserovým rychloměrem, a takové měření rychlosti nelze při projednávání přestupku použít. Podle žalobce zde tedy existuje důvodná pochybnost o tom, jakou rychlostí měl vozidlo řídit, když jediným důkazem o měření rychlosti, je výstup z použitého rychloměru, jenž je z důvodu shora citovaného názoru Českého metrologického institutu neplatný. Napadené rozhodnutí je proto podle žalobce nezákonné pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, protože neexistuje jediný použitelný důkaz o rychlosti (srov. rozsudek NSS č. j. 4 As 28/2013-24). Pokud záměrný kříž neleží zcela na vozidle, nelze zcela vyloučit, že bylo změřeno jiné vozidlo, vozidlo jedoucí za vozidlem žalobce (viz obrazová dokumentace), případně, že měřicí bod nebyl v průběhu měření stabilní, ale pohyboval se po povrchu nebo došlo k odrazu měřicího paprsku od vozovky atp. Nestabilita měřicího bodu přitom vede k naměření vyšší než skutečné rychlosti. K následkům nestability měřicího bodu v průběhu měření žalobce soudu navrhl, aby nechal zpracovat znalecký posudek. Žalobce dále vyslovil pochybnost o vypovídací hodnotě dokumentů – výstupu u měření rychlosti, neboť podle něj nedrží standardizovanou podobu výstupů z měření. Proto žalobce k důkazům navrhl provést originální soubor obsahující výstup z měření. Z uvedeného vyplývá, zda skutečně vozidlo žalobce byla změřena rychlost 66 km/hod. a kam byl zaměřen měřicí bod.
8. Ve třetím žalobním bodu žalobce správními orgánům vytkl, že z rozhodnutí není zřejmé, kde mělo ke změření žalobce dojít, a to jak z výroku rozhodnutí, tak z pořízené fotografie. Ve výroku je uvedeno, že přestupek byl spáchán „*v obci T. na ulici K. ve směru do centra obce T. ve 2. km*“, avšak toto žalobci neposkytuje představu, kde k jeho změření mělo dojít. Žalobce byl proto nucen ohledat celou ulici K., avšak žádné místo podobné tomu, jaké je na výstupu z rychloměru, nenalezl. Proto se žalobce domnívá, že ke změření došlo jinde. Žalobce při jednání předloží důkaz v podobě videozáznamu z průjezdu daným úsekem. Nelze totiž vyloučit, že ke změření došlo v jiném úseku, kde platí např. rychlost 70 km/hod., nebo že jde o úsek mimo obec, tzn., že by jednání žalobce nenaplnělo znaky daného přestupku.
9. Jelikož není zřejmé, kde k přestupku došlo, je výrok prvostupňového správního rozhodnutí nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Připustí-li žalobce, že k přestupku mělo dojít na ulici K., pak není zřejmé, ve které části této ulice byl žalobce změřen, neboť ulice K. má více jak 2 km (viz obrazová dokumentace). Místo přestupku je neurčitě popsáno, neboť různé části ulice mají výrazně odlišnou povahu, protože hypotetická závažnost přestupku mohla být v různých částech rozdílně vysoká.

10. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce vytýkal prvostupňovému správnímu rozhodnutí, že v jeho výroku nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih. Podle žalobce je toto v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, podle něhož musí výrok rozhodnutí o přestupku, v němž dojde k uznání viny, obsahovat také druh a výměru sankce. Podle žalobce totiž jde o druh sankce, který je za přestupek ukládán.
11. V pátém žalobním bodu žalobce prvostupňovému správnímu rozhodnutí vytkl, že z jeho výroku není zřejmá konkrétní forma zavinění (nedbalosti). Přitom v § 77 zákona o přestupcích toto zákonodárce stanovil jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí. Proto rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku. Absence údaje o formě zavinění zamezuje žalobci v argumentaci, že přestupek nebyl spáchán v takovém zavinění. Za přestupek se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče, a to i v případě zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Nelze však vyloučit, že bodový systém bude v budoucnu upraven tak, že za přestupky spáchané z nedbalosti nevědomé (nejnižší forma zavinění), se body zaznamenávat nebudou. Pokud zákonodárce sníží nebo zruší bodový postih za takto spáchané přestupky žalobci disponovat potřebnými podklady k tomu, aby mohl úspěšně navrhopvat změnu záznamu bodů. Rovněž lze podle žalobce předpokládat, že konkrétní forma zavinění se stane součástí záznamu o přestupku v evidenční kartě řidiče. Nebude-li z výroku rozhodnutí zřejmé, v jaké formě byl přestupek zaviněn, pak to může žalobce poškodit např. u pojišťoven. Nelze také vyloučit, že žalobce bude v budoucnu účastníkem jiného řízení o přestupku, kde bude příslušný správní orgán při výměře sankce nepochybně přihlížet též k jeho osobě, a tedy i k jeho přestupkové minulosti.
12. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že *„Správní orgán konstatuje, že k naplnění skutkové podstaty přestupku je zcela postačující již forma nevědomé nedbalosti. Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“* Z těchto úvah správního orgánu žalobce dovodil, že se správní orgán nezabýval konkrétními okolnostmi daného případu, protože není zřejmé, zda přestupek spáchal právě z nevědomé nedbalosti. Konkrétní forma zavinění tak nevplývala ani z rozhodnutí jako celku. Pokud by soud vyhodnotil, že správní orgán konstatoval zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, pak podle žalobce stále není rozhodnutí přezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán neuvažoval o tom, zda byly naplněny znaky konkrétní formy zavinění. Nezbytné bylo odůvodnit závěr, že řidič sice nevěděl, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost, a že takové jednání naplňuje skutkovou podstatu přestupku, avšak toto vědět měl a mohl. Nezbytná tedy byla úvaha o tom, že řidič nedodržel potřebnou míru opatrnosti. Žalobci tak nebyla prokázána žádná forma zavinění.
13. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť pokud žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že změnil odkaz na § 125c odst. 4 písm. g) na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, pak ve skutečnosti žalovaný nic neopravil, neboť podle žalobce ani jedno z uvedených ustanovení v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo. Žalovaný přitom přezkoumává prvostupňové správní rozhodnutí z hlediska právních předpisů účinných v době svého rozhodování.

Podle zákona o silničním provozu účinného v době od 20. 2. 2016 však žádné ust. § 125c odst. 4 písm. f) neexistovalo. Jelikož zákon neobsahuje ustanovení, podle něhož byla žalobci uložena pokuta, je výrok správního orgánu nepřezkoumatelný a nezákonný.

14. Žalobce závěrem namítal, že prvostupňové správní rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť správní orgán se vůbec nezabýval tím, zda byl v uvedené věci naplněn materiální znak přestupku. Toto zjištění je obligatorní, neboť jinak se nejedná o přestupek. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, a č. j. 5 As 104/2008-45. Jelikož všechny výše uvedené vady prvostupňového správního rozhodnutí aproboval žalovaný, je rovněž jeho rozhodnutí nezákonné.
15. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v posuzované věci žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí blanketní odvolání, ve kterém zcela absentovaly jakékoliv odvolací důvody a argumentace k nim, přičemž obsahové náležitosti odvolání nebyly žalobcem i přes výzvu správního orgánu doplněny. Krajskému soudu je nepochybně dobře známa tato procesní taktika volená ze strany zástupce žalobce, jenž zastupuje různé osoby obviněné z přestupku. Žalovaný je nucen konstatovat, že zástupce žalobce Ing. M. J. na výzvy správních orgánů v určitém procentu případů vůbec nereaguje, odvolání nejsou doplňována, argumenty, které měly být uplatňovány ve správním řízení o přestupku, se kterými se měl vypořádat žalovaný jako odvolací orgán, jsou předkládány až prostřednictvím advokáta Mgr. Jaroslava Topola k posouzení ve stadiu přezkumu ve správním soudnictví. Vzhledem k četnosti případů je na místě posoudit, zda se nejedná toliko o účelovou obstrukční taktiku.
17. Žalovaný má za to, že řádně přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, a vzhledem ke skutečnosti, že neshledal žádný důvod, který by vedl k jinému posouzení věci, bylo napadené rozhodnutí v podstatě potvrzeno (změněno bylo jen nesprávné ustanovení o pokutě).
18. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Další podání žalovaného

19. Podáním z dne 1. 10. 2018 žalovaný na výzvu soudu sdělil, že v příloze zasílá sdělení Policie ČR ze dne 26. 9. 2018, včetně další přílohy, kterou je jediný možný výstup z programu Archiv při měření laserovým rychloměrem LTI TruCAM. Dle informací policie není technicky možné zasílat soubory obsahující výstupy z měření, protože by šlo o nedovolený zásah do těchto souborů. Technicky možné je zasílat pouze výstupy z těchto souborů, tj. záznam o přestupku z programu Archiv (viz příloha). Přílohou tohoto podání tak byl i záznam o přestupku ze dne 26. 9. 2018 se záznamem průběhu měření, fotografií vozidla, registrační značky vozidla a též záměrného kříže na vozidle.

20. Výše uvedené podání, včetně příloh, bylo zasláno zástupci žalobce k vyjádření. Žalobce ani jeho právní zástupce se však k uvedenému nevyjádřili.

V. Jednání před krajským soudem dne 5. 11. 2019

21. Žalovaný omluvil svoji účast při nařízeném jednání telefonicky dne 5. 11. 2019 s tím, že souhlasil s projednáním a rozhodnutím ve věci v jeho nepřítomnosti. Žalobce a jeho právní zástupce se k nařízenému jednání bez omluvy nedostavili, ač jednání požadovali a byli k jednání řádně a včas předvoláni. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti účastníků řízení. Vzhledem k důkazním návrhům žalobce, které uplatnil v žalobě, soud při jednání provedl sdělení Českého metrologického institutu, a také „obrazovou dokumentaci“ č. 1 až 3, které žalobce připojil k žalobě. Na základě návrhu žalobce soud vyžádal od žalovaného (ten vyžádal od Policie ČR) originál záznamu o přestupku, resp. výstup z měření (výstup z programu Archiv), včetně fotografie vozidla žalobce a záměrného kříže, jenž byl také k důkazu proveden. K záznamu o přestupku se ještě vyjádřil žalovaný v podání ze dne 1. 10. 2018 a Policie ČR v podání ze dne 26. 9. 2018, které byly při jednání rovněž přečteny. K výše uvedeným listinným podkladům se soud vyjádří ve výkladu níže v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek. Dále soud konstatuje, že žalobce v žalobě uváděl (žaloba na str. 4 shora), že při jednání předloží videozáznam z průjezdu ulicí K. v T., avšak tento videozáznam až do rozhodnutí soudu nepředložil. Ostatně ani soud nepovažoval zmíněný důkaz za potřebný. Žalobce v žalobě dále k důkazu navrhl zpracovat znalecký posudek k průběhu měření, a to ohledně důsledků nestability měřícího bodu v průběhu měření. Soud tento důkazní návrh z důvodu nadbytečnosti zamítl. Pokud by se měl znalec zcela obecně vyjadřovat k následkům nestability měřícího bodu v průběhu měření, pak by takový znalecký posudek byl zcela irrelevantní v konkrétní věci. Pokud by se měl znalec vyjadřovat ke konkrétnímu měření v nyní posuzované věci, kde žalobce spekuluje o nestabilitě měřícího bodu v průběhu měření, pak i v takovém případě vyjádření znalce o následcích takového pochybení je zcela bezpředmětné, neboť nebylo prokázáno, že v průběhu měření vozidla žalobce došlo k nestabilitě měřícího bodu. Jakákoliv simulace původního měření dnes již není možná. V závěru jednání soud vyhlásil rozsudek.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
23. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají skutkovému ději, uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje.
24. Žalobní námitky soud vypořádal následovně. Žalobce nejprve namítal, že předmětné vozidlo, kterému byla naměřena rychlost 66 km/hod., v okamžiku změření neřídil. V této souvislosti zmínil pouze oznámení z přestupku, kterým podle žalobce nemohlo být prokázáno, že vozidlo řídil právě žalobce, a dále zmínil to, že zasahující policisté nebyli k ústnímu jednání předvoláni, a pokud by vypovídali, pak by nemohli mít jistotu o tom,

kdo byl řidičem měřeného vozidla, neboť vozidlo po změření ztratilo po značnou dobu z dohledu. Uvedeným spekulacím nemohl krajský soud přisvědčit.

25. K výše uvedenému krajský soud nejprve uvádí, že procesní obranná taktika žalobce, že vozidlo v době měření neřídil, není ničím neobvyklým v řízeních, kde vystupuje jako zmocněnec účastníka řízení Ing. M. J. (zmocněnec žalobce ve správním řízení) a jako právní zástupce účastníka řízení Mgr. Jaroslav Topol (zástupce žalobce v soudním řízení). Není náhodou, že zástupce žalobce zmiňuje to, že žalobce nebyl skutečným řidičem měřeného vozidla, až v soudním řízení, konkrétně v žalobě. Žalobce tedy v rámci ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem a ani kdykoliv později až do doby vydání správního rozhodnutí o odvolání nerozporoval údaje v úředním záznamu či oznámení přestupku a rovněž ani zmocněnec žalobce do doby vydání druhostupňového správního rozhodnutí k věci neuvedl niče, pouze si vyžádal v průběhu správního řízení kopii téměř kompletního správního spisu. Žalobce tedy nijak nerozporoval, že je správným adresátem předvolání k podání vysvětlení (ze dne 29. 10. 2015), příkazu ze dne 2. 12. 2015, v předvolání obviněného k ústnímu jednání (ze dne 3. 2. 2016), v podstatě mu „nevadilo“, že byl obviněn ze spáchání předmětného přestupku.
26. Žalobce byl prostřednictvím zmocněnce seznámen s úředními záznamy, a také s celým správním spisem při ústním jednání, přičemž si nechal vyhotovit kopii spisové dokumentace, a protože nic proti jejich obsahu nenamítal, bylo možno na základě těchto listin dovodit, že děj rozhodný pro posouzení jednání jako přestupku, proběhl tak, jak byl v nich popsán, včetně toho, že řidičem měřeného vozidla byl žalobce a nikoliv jiná osoba. Zcela jistě by byly provedeny výsledky svědků, pokud by žalobce popíral pravdivost údajů uvedených v úředních záznamech, a to na místě přestupku nebo při ústním projednání přestupku. K uvedené situaci však nedošlo. V průběhu správního řízení v posuzované věci nevyvstaly správním orgánům žádné pochybnosti ohledně osoby pachatele, protože žalobce proti tomuto nijak nebrojil ve správním řízení. Osoba přestupce nebyla sporná. Správní orgány neměly žádné indicie, které by zpochybňovaly správnost uvedeného závěru. Kontrola řidiče proběhla dne 27. 9. 2015 v 9:55 hod., tedy za běžného denního osvětlení, proto bylo možno vzhled žalobce bez potíží na první pohled zkonfrontovat s fotografiemi na žalobcem předložených průkazech. Šlo o občanský průkaz č., podle něhož byla konfrontována totožnost zastaveného řidiče předmětného vozidla. Při tomto běžném úkonu policisté nezískali žádné pochybnosti o tom, že by osoba kontrolovaného řidiče neměla být osobou uvedenou v předložených dokladech. Kontrola a ověřování totožnosti osoby dle předloženého průkazu, včetně fotografie, je běžným a nezbytným úkonem policistů, k němuž jsou nejen zmocněni, ale i proškoleni. Pochybnosti nevyvstaly ani ohledně pravosti předkládaných dokladů, jejichž padělání coby veřejné listiny je trestné. Současně nebylo ani hlášeno odcizení dokladů žalobce. Pokud žalobce ne zcela konkrétně uváděl, že se změřené vozidlo ztratilo policistům po změření na značnou dobu z dohledu, pak pro takové tvrzení nepředložil jediný důkaz, nic bližšího k tomu neupřesnil a soud má za to, že k takové situaci nedošlo. Z oznámení přestupku a úředního záznamu Policie ČR naopak vyplývá, že po předchozím naměření radarem TruCAM bylo hlídkou vozidlo předepsaným způsobem zastaveno a následně kontrolováno., přičemž v řidiči vozidla byl dle předložených dokladů zjištěn žalobce (blíže uveden doklad totožnosti, adresa trvalého bydliště žalobce, rodinný stav a rovněž mobilní telefonní kontakt).

Z uvedeného jakkoliv nevyplývá, že by hlídka policie ztratila na dlouhou dobu měřené vozidlo z dohledu. Jde pouze o ničím nepodložené spekulace žalobce.

27. Pokud žalobce zmínil nedostatečná zjištění ohledně totožnosti řidiče, resp., že v řízení nemohlo být prokázáno, že řidičem změřeného vozidla byl žalobce, pak soud k tomu uvádí, že policisté, správní orgány, ale ani soud nemají v tomto směru žádné pochybnosti. Podle soudu bylo bezpečně zjištěno, že žalobce byl řidičem změřeného vozidla, které bylo následně zastaveno a kontrolováno hlídkou Policie ČR, neboť na místě kontroly žalobce předložil coby kontrolovaný řidič své doklady. Okolnost, že žalobce na místě přestupku s přestupkem nesouhlasil, na tom nemůže nic změnit. U zasahujících policistů nebyl zjištěn jakýkoliv osobní zájem na projednávané věci, či aby vůči žalobci postupovali účelově nebo v rozporu s realitou. Naopak žalobce nenabídl žádné relevantní indicie, které by mohly zpochybnit závěry policistů o totožnosti řidiče kontrolovaného vozidla. Obdoba žalobcem použité procesní taktiky, že vozidlo neřídil žalobce, je soudu známa z vlastní rozhodovací činnosti (např. řízení vedená pod sp. zn. 33 A 23/2016, 22 A 8/2016 apod.).
28. K námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že změřené vozidlo řídil právě on, soud uvádí, že každá průměrně inteligentní osoba mající řidičské oprávnění si je nepochybně vědoma toho, že v případě sepsání úředního záznamu a následného provedení ústního jednání, jí potenciálně hrozí vydání rozhodnutí o přestupku a uložení odpovídající sankce. Nelze proto vyčítat prvostupňovému správnímu orgánu, že neprovedl důkaz výsledkem zasahujících policistů, neboť z obsahu správního spisu, včetně oznámení přestupku a úředního záznamu Policie ČR, žádné pochybnosti o osobě řidiče nevyplývaly a žalobce až do úplného skončení správního řízení v tomto ohledu nic nenamítal. Z těchto důvodů tak krajský soud dospěl k závěru, že námitka žalobce není důvodná.
29. Žalobci dále nebylo možno přisvědčit ani v tom, že oznámení přestupku nemůže být použito jako důkazní prostředek v přestupkovém řízení v souvislosti s prokazováním osoby přestupce. V projednávané věci totiž správní orgány nevycházely tolik z oznámení přestupku, ale také z dalších podkladů, které byly ve spise založeny, a to ze záznamu o měření rychlosti, dále úředního záznamu a ověřovacího listu použitého rychloměru. Úřední záznam tak tvořil pouze součást logicky provázaného řetězce důkazů vedoucího k závěru, že skutkový stav věci byl prokázán bez důvodných pochybností. Tento postup je právně konformní, jak ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70: *„Použití úředního záznamu pouze jako podpůrného důkazu ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, je možné.“*
30. Žalobce dále namítal neplatnost či nepoužitelnost provedeného měření, neboť záměrný kříž neleží zcela na měřeném vozidle. V takovém případě nelze vyloučit podle žalobce, že nebylo změřeno vozidlo jedoucí za vozidlem žalobce, anebo že měřící bod nebyl v průběhu měření stabilní. Ani těmto námitkám žalobce nemohl krajský soud přisvědčit.
31. Z velmi úsporného tvrzení žalobce není zcela zřejmé, z jakého důvodu by mělo být provedené měření neplatné. Rychlost vozidla žalobce byla změřena schváleným a certifikovaným rychloměrem, kdy výstupem tohoto měření je záznam o přestupku, včetně fotografie předmětného vozidla s umístěným záměrným křížem a dále naměřené rychlosti tohoto vozidla včetně registrační značky vozidla. Z uvedeného záznamu o přestupku je

rovněž zřejmé místo i čas spáchání přestupku. Ze záznamu o přestupku, včetně fotografie vozidla s umístěným záměrným křížem, založeným ve správním spise, a také ze záznamu o přestupku, jenž si soud vyžádal k návrhu žalobce v průběhu soudního řízení, je zcela zřejmé, že záměrný kříž (především jeho rozhodný střed) směřuje na střed přední kapoty měřeného vozidla (vozidla žalobce), pročež lze zcela vyloučit, že by bylo změřeno jiné vozidlo, např. vozidlo jedoucí za vozidlem žalobce. Z fotografie pořízené policií ČR je zcela evidentní, že vozidlo jedoucí za žalobcem má od vozidla žalobce odstup odhadem minimálně 100 metrů a na fotografii se nachází zcela vpravo od vozidla žalobce a s velkým odstupem od něj, pročež je zcela vyloučeno, aby bylo zaměřeno dopadem měřicího laserového svazku. Žádné jiné vozidlo se v blízkosti vozidla žalobce nenacházelo, pročež nemohlo být změřeno. V důsledku umístění záměrného kříže je zcela jednoznačně patrné, že bylo změřeno pouze vozidlo žalobce. Další spekulativní tvrzení o tom, že by měřící bod nebyl v průběhu měření stabilní, a že by se pohyboval po povrchu měřeného vozidla, žalobce ničím neprokázal. Ze záznamu policie o měření nevyplývají žádné problémy při provádění měření, silniční laserový rychloměr obsluhoval k tomu školený policista, použitý rychloměr byl řádně schválen a certifikován, a po změření rychlosti vozidla žalobce bylo toto vozidlo předepsaným způsobem zastaveno a následně kontrolováno. Ze správního spisu vyplývá, že k žádným excesům nedošlo. Hlídky policie žalobce po spáchání přestupku pouze uvedl, že naměřená rychlost 66 km/hod. v obci není až tak moc, že spěchá, a že věc chce předat k projednání ve správním řízení. Podle policejní hlídky se řidič choval arogantně. Jakékoliv problémy však žalobce nenamítal po celou dobu správního řízení. Pokud žalobce k žalobě předložil údajné vyjádření Českého metrologického institutu, z něž měla sice vyplývat správnost měření rychlosti vozidla, avšak současně i výtky, že záměrný kříž je na vozidle jen zčásti a částečně leží na vozovce, pročež by takové měření nemělo být použito k projednávání přestupku a řízení o přestupku by mělo být zastaveno, pak k tomu soud uvádí, že jde o zcela neoznačenou písemnost, z níž není zřejmé, komu je adresována, v jaké konkrétní věci byla učiněna, z jakého důvodu a kdy byla datována. Tyto základní atributy případného prohlášení či odborného posouzení na písemnosti zcela absentují. Soudu jsou z jeho úřední činnosti známy případy různých podvrhů písemností, které s projednávanou věcí nesouvisí. Není vyloučeno, že se Český metrologický institut touto písemností vyjadřoval ke zcela jinému případu. Vzhledem k obecnému vyjádření k problémům s umístěním záměrného kříže při měření by bylo možné toto vyjádření použít v jakémkoliv dalším případě. V případě výše uvedeného zástupce žalobce by nešlo o nečastý jev. Jako autor uvedeného vyjádření je uveden pan D. K., avšak bez uvedení odbornosti a příslušné funkce. Rovněž datum pořízení samotné písemnosti chybí, v dolním pravém rohu je však uvedeno „digitálně podepsal L. D., datum: 27. 11. 2015 08:23:15+01:00“. Z uvedeného je zřejmé, že zcela odlišná osoba od autora písemnosti mohla komukoliv odeslat tuto písemnost, např. pro inspiraci. Z uvedeného však v žádném případě nelze dovodit, že by se jednalo o nyní přezkoumávaný přestupek a problémy při měření vozidla tohoto žalobce. Z výše uvedených důvodů nebylo možné předloženou listinu použít jako důkaz. Soud tedy vycházel ze záznamu o přestupku tak, jak byl zdokumentován ve správním spise, a také v následně zaslaném záznamu o přestupku, který si od správního orgánu vyžádal na základě návrhu žalobce. Uvedené dokumenty nevykazují žádné závady při měření vozidla a nejsou jakkoliv rozporné. Rovněž zasahující hlídka policie neuváděla žádné problémy při měření vozidla žalobce. Měření rychlosti vozidla provádí k tomu školení policisté certifikovaným měřicím zařízením a samotné měření rychlosti patří k jejich každodenním rutinním úkonům.

Naměřená rychlost vozidla žalobce v obci 66 km/hod. nebyla v žádném případě zanedbatelná (po odečtu odchylky ± 3 km/hod. šlo o rychlost 63 km/hod.), a tedy nešlo o překročení povolené rychlosti pouze o 1 či 2 km/hod. Povolenou rychlost v obci max. 50 km/hod. žalobce překročil o 13 km/hod. Uvedené hodnoty jednoznačně potvrzují soubory obsahující výstup z měření založené ve správním spise, a rovněž výstup z měření vyžádaný soudem od Policie ČR na základě návrhu žalobce.

32. Z výše uvedeného vyplývá, že měření rychlosti v posuzované věci bylo provedeno Policií ČR, tedy subjektem oprávněným měřit rychlost vozidel (§ 79a zákona o silničním provozu) a současně způsobitým měřidlem v souladu s návodem k jeho obsluze. Rovněž policista, provádějící měření, byl řádně proškolen za účelem obsluhy předmětného rychloměru. Měření proběhlo v době platnosti ověření rychloměru. Za této situace je záznam o přestupku privilegovaným důkazem ve vztahu k ostatním důkazům (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 39/2007-55, podle něhož změření rychlosti příslušnými orgány má privilegované postavení mezi důkazními prostředky za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy). Žalobce ničím nevyvrátil správnost provedeného měření rychlosti jízdy.
33. Žalobce dále namítal, že není zcela zřejmé, kde mělo ke změření vozidla dojít. S uvedeným tvrzením žalobce se krajský soud neztotožnil. Ze správního spisu, a také z podkladů Policie ČR, vyplynulo, že k přestupku žalobce došlo v obci T. na ulici K. ve směru do centra obce T., a to ve 2. km této ulice, kde je dovolena max. rychlost 50 km/hod., a to dne 27. 9. 2015 v 9:55 hod. Totéž je pak uvedeno ve výrocích správních rozhodnutí a následně i v jejich odůvodněních. Podle soudu bylo místo měření žalobce popsáno ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí dostatečně, a to tak, že společně s označením času a způsobu spáchání přestupku nemůže být tento skutek zaměněn s jiným. Současně uvedené údaje zcela odpovídají i údajům zachyceným na fotografii z provedeného měření rychlosti, jež tvoří součást správního spisu. O totožnosti skutku soud nemá pochyb. Z výroku a odůvodnění správních rozhodnutí se také podává, že žalobce byl jednoznačně změřen v obci T. (ulice K.), v níž jednoznačně platí pro řidiče povinnost ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu jet rychlostí nejvýše 50 km/hod. Žádné uvolnění tohoto limitu v uvedeném úseku obce žalobce neprokázal. Také z fotografie pořízené při záznamu přestupku (založena ve správním spise) je zřejmá zástavba rodinných domů (minimálně na jedné straně ulice K.), kolem které žalobce v době měření projížděl. V žádném případě se tedy nejednalo o měřený úsek mimo obec. Žalobce také v žalobě avizoval, že při jednání předloží videozáznam – záznam o průjezdu daným úsekem obce. Takový záznam však v průběhu soudního řízení ani při samotném jednání nepředložil. Ostatně není ani zřejmé, k čemu by takový videozáznam měl sloužit. Soud dále odmítá i spekulativní tvrzení žalobce, že v různých úsecích ulice K. nastupuje rozdílně vysoká hypotetická závažnost přestupku. Tyto spekulace žalobce nijak blíže nevysvětlil a ani neprokázal. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo jasné uvedeno, že žalobce byl změřen ve 2. km ulice K. v obci T, a to ve směru do centra obce T. Z uvedeného je i v kombinaci s pořízenou fotografií zcela jasné patrné, v jakém místě mělo ke změření žalobce dojít, a tedy v jakém místě došlo ke spáchání přestupku. Není proto ani zcela zřejmé, proč žalobce předkládal obrazovou dokumentaci č. 1 a č. 2 (dvě mapky přiloženy k žalobě), z nichž pouze vyplývá, že ulice K. v T. měří cca 2,1 km (v případě zadaného začátku a konce žalobcem na serveru www.mapy.cz).

34. Výše uvedené koresponduje i se závěry NSS v jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, v němž mj. uvedl, že „zpravidla je možné spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí vymezit přesněji, např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“
35. K výše uvedenému soud ještě doplňuje, že žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky k místu měření. Žalobce si musel být vědom toho, že projíždí obcí T., neboť mnohokrát míjel zástavbu domů. Žalobce je trvale hlášen v R. Lze tak předpokládat, že blízké okresní město dobře zná. Jelikož žalobce řídil v době měření vozidlo v obci, platila pro něj povinnost vyplývající z § 18 odst. 4 silničního zákona, podle nějž smí jet rychlostí nejvýše 50 km/hod. Žádná jiná úprava rychlosti v předmětném úseku silnice neplatila.
36. V tomto směru je výrok prvostupňového správního orgánu dostatečně určitý, přičemž výrok a odůvodnění rozhodnutí jsou v plném souladu.
37. Žalobce dále namítal, že ve výroku prvostupňového správního orgánu nebylo uvedeno, že s rozhodnutím o vině je spojen též bodový postih (viz příloha k silničnímu zákonu). Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Bodový postih za příslušný přestupek je zaznamenán do karty přestupce automaticky na základě oznámení policie, že byl spáchán a došetřen konkrétní přestupek u konkrétního řidiče. Bodový postih vyplývá z přílohy silničního zákona za některé přestupky, avšak správní orgán při vedeném řízení o přestupku nemůže rozhodovat tak, že bude či nebude bodový postih udělen v případě konkrétního jednání řidiče. Naopak v nyní posuzovaném řízení o přestupku je posuzováno konkrétní jednání řidiče, a to především z toho pohledu, zda jím byla naplněna konkrétní skutková podstata přestupku (uvedená v zákoně), a dále z toho pohledu, zda má být za takto kvalifikované jednání uložena sankce, jakého druhu a v jaké výměře. Podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit tyto sankce: napomenutí, pokuta, zákaz činnosti, propadnutí věcí a zákaz pobytu. Podle citovaného zákona platí, že za přestupek nelze uložit jiné sankce. I přes recentní judikaturu NSS nelze chápat bodový postih, tedy záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů, jako sankci, kterou má na mysli zákon o přestupcích, a která je ukládána za konkrétní spáchaný přestupek v rozhodnutí správního orgánu. Sankce, která je přestupci za konkrétní spáchaný přestupek v rozhodnutí ukládána, musí vyplývat přímo ze zákona a jiné sankce za spáchané přestupky nelze ukládat. Rozhodnutím o přestupku tedy není ukládán řidiči konkrétní bodový postih, nýbrž jsou to sankce, které vyplývají přímo ze zákona za spáchaný přestupek. To ostatně odpovídá i dikci § 77 zákona o přestupcích. Podle poslední citovaného ustanovení musí výrok o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce. Uvedená povinnost byla v posuzované věci dodržena. Prvostupňové správní rozhodnutí není v důsledku nepřipomenutí bodového postihu nezákonné.

38. Žalobce dále namítal, že z prvostupňového správního rozhodnutí není zřejmé, jakou formu zavinění – nedbalosti vzal v případě přestupku spáchaného žalobcem správní orgán za zjištěnou. Z úvah prvostupňového správního orgánu uvedených v odůvodnění jeho rozhodnutí nelze podle žalobce dovodit, zda se jednalo právě o nedbalost nevědomou. Podle žalobce je proto rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť nebylo uvažováno nad tím, zda byly naplněny znaky příslušné formy zavinění. Uvedeným námitkám žalobce krajský soud nepřisvědčil.
39. Z § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že údaj o formě zavinění je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí. V posuzované věci výrok prvostupňového správního rozhodnutí obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti, včetně údaje o formě zavinění z nedbalosti. V odůvodnění rozhodnutí k tomu prvostupňový správní orgán doplnil, že v případě naplnění uvedené skutkové podstaty přestupku bylo zcela postačující nedbalostní zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Stručně k tomu uvedl, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Z rozhodnutí je tak jednoznačně zřejmé, že zavinění žalobce u předmětného přestupku bylo shledáno v nejnižší formě, a to z nevědomé nedbalosti. Uvedené je také zjevné z celého kontextu a obsahu správního rozhodnutí.
40. Jak již bylo výše uvedeno, z § 77 zákona o přestupcích vyplývá, že musí obsahovat formu zavinění. Této povinnosti prvostupňový správní orgán dostal a uvedl, že přestupkové jednání žalobce bylo spácháno ve formě nevědomé nedbalosti. Z § 3 zákona o přestupcích vyplývá, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ve shodě s tímto ustanovením a dále s ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích postupoval prvostupňový správní orgán a dovodil, že žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (zavinění z nevědomé nedbalosti). Nutno doplnit, že u řidičů, tedy držitelů řidičského oprávnění, se předpokládá znalost všech zákonných předpisů upravujících problematiku silničního provozu, tedy to, že jsou odborně způsobilí k řízení vozidla. Žalobce je dospělou a svéprávnou osobou a současně držitelem řidičského oprávnění, pro jehož získání musel skládat řidičské zkoušky a prokázat znalost všech potřebných a souvisejících právních předpisů. Měl by tedy vědět, že jeho povinností při řízení vozidla je dodržovat právě tyto právní předpisy, a tedy i z nich vyplývající omezení rychlosti, při níž lze řídit vozidlo v obci. Této povinnosti však v posuzované věci žalobce nedostál. Naplnil tak znaky minimální nejmírnější formy zavinění, a to zavinění z nevědomé nedbalosti. Žalobce tedy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač vědět měl, jakou maximální rychlostí může řídit vozidlo v obci, a současně toto vědět i mohl, neboť nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by tuto možnost znemožňovaly. Žalobci nebránily žádné okolnosti nebo poměry v tom, aby respektoval právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích, včetně ustanovení o rychlosti. Že v okamžiku měření právní předpisy o rychlosti nedodrжуje, žalobce mohl vědět, neboť jej o tom informoval tachometr umístěný na přední palubní desce ve vozidle.
41. Výrok prvostupňového správního orgánu je dostatečně určitý a je z něj zřejmé zavinění z nedbalosti. Správnost prvostupňového správního rozhodnutí následně potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce nevěděl, že může ohrozit zájem

chráněný zákonem (bezpečnost provozu), pak toto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, neboť jako držitel řidičského oprávnění znal právní předpisy upravující rychlost v obci, ale jednoduše spoléhal na to, že v daném místě nebude prováděno měření rychlosti, nebo že on osobně nebude změřen. Nelze tak přisvědčit žalobci, že v prvostupňovém správním rozhodnutí chybí údaj o formě zavinění.

42. V souvislosti s nedbalostním zaviněním se žalobce v žalobě pustil do spekulací, že by v budoucnu mohl být bodový systém, v němž se zaznamenávají body do bodového hodnocení řidiče, upraven tak, že za přestupky z nevědomé nedbalosti nebudou zaznamenávány body žádné. Žalobce v této souvislosti vyslovil obavu, že by neměl jak prokázat, že u něj v případě projednávaného přestupku šlo o nevědomou nedbalost. Dále žalobce vyslovil spekulaci o tom, že by se v budoucnu mohla zaznamenávat do evidenční karty řidiče i konkrétní forma zavinění. Pokud by tak nebylo takové zavinění z výroku rozhodnutí zřejmé, mohl by být žalobce poškozen např. u pojišťoven. Poškozen by mohl být i v případě řízení o dalším přestupku, kde by bylo přihlíženo k žalobcově přestupkové minulosti. K uvedeným tvrzením žalobce krajský soud pouze uvádí, že se jedná o ničím nepodložené spekulace. Takové návrhy ze strany vlády či poslanecké sněmovny nebyly dány a o nastíněných změnách právní úpravy se prozatím neuvažuje. Budoucí právní úprava nemůže mít žádný negativní zpětný dopad na nyní přezkoumávaný přestupek žalobce.
43. Žalobce dále namítal, že žalovaný změnil prvostupňové správní rozhodnutí tak, že změnil původní odkaz na ust. § 125c odst. 4 písm. g) na ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, přitom však ani jedno z uvedených ustanovení v době vydání napadeného rozhodnutí neexistovalo. Tomuto názoru žalobce krajský soud nepřisvědčil.
44. Prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jednotný celek, přičemž odvolací správní orgán může ve svém rozhodnutí napravit vady předchozího prvostupňového správního rozhodnutí. K tomu také v uvedené věci došlo. Žalovaný zjistil, že prvostupňový správní orgán chybně uvedl při ukládání sankce odkaz na § 125c odst. 4 písm. g) zákona o silničním provozu, který nebyl v době spáchání přestupku žalobcem účinný a dokonce ani po pozdější změně právní úpravy neexistoval. Správně měl být uveden odkaz na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, podle něhož se za předmětný přestupek uloží pokuta od 1 500 do 2 500 Kč. Proto žalovaný tuto změnu prvostupňového správního rozhodnutí, spočívající ve změně odkazu na právní ustanovení, provedl. Ve shodě s žalovaným má krajský soud za to, že šlo o zřejmou nesprávnost při psaní, která neměla vliv na samotnou podstatu a zákonnost správního rozhodnutí. V celkovém kontextu rozhodnutí a právních závěrů se tato změna nedotkla. Uvedená chyba tedy byla v souladu s právními předpisy napravena.
45. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že žalovaný měl postupovat podle právního předpisu účinného v době svého rozhodování. Podle § 7 odst. 1 zákona o přestupcích se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Z uvedené dikce zákona vyplývá, že správní orgány v nyní posuzované věci postupovaly zcela správně, a to podle právních předpisů platných a účinných v době spáchání přestupku. Vydání prvostupňového správního rozhodnutí nebo rozhodnutí o odvolání v tomto již

nehrálo žádnou roli. Pozdější právní úprava (zákon o silničním provozu účinný od 20. 2. 2016) nepřinesla zmírnění sankce za předmětný přestupek, protože nebyla pro žalobce příznivější. Pozdější právní úpravou došlo především k posunutí ustanovení o pokutě do následujícího odstavce vzhledem k dalším vkládaným skutkovým podstatám. Krajský soud tak nemůže přisvědčit žalobci v tom, že by výrok prvostupňového správního rozhodnutí, po následné opravě žalovaným, byl vadný. Naopak správný odkaz na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu (ve znění účinném od 7. 11. 2014 do 19. 2. 2016), podle něhož byla žalobci uložena pokuta, je zcela správný a odpovídá účinnému znění zákona.

46. Žalobce dále namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť se správní orgán vůbec nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak přestupku, přitom je však toto zjištění obligatorní. Jelikož žalovaný aproboval závěr prvostupňového správního orgánu, je rovněž jeho rozhodnutí nezákonné. Krajský soud nepřisvědčil ani této žalobní námitce.
47. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení.“*
48. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. *význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění* srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
49. Naplnění kterékoliv z uvedených skutečností žalobce nikdy v průběhu správního řízení a ani před soudem netvrdil. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě žalobce poukazoval, podle názoru soudu nesnižují společenskou nebezpečnost přestupku pod kritickou hranici. V případě žalobce šlo o závažné přestupkové jednání i přesto, že nedošlo ke vzniku přímé kolizní situace, hmotné škodě či škodě na zdraví. Soud má za to, že závěry správních orgánů o naplnění materiální stránky přestupku jsou v souladu s právními předpisy a rovněž konkrétními okolnostmi daného případu. Soud neshledal žádnou nepřezkoumatelnost či rozpor se zákonem. Pokud jednáním žalobce (překročení rychlosti v obci) nedošlo k žádné hmotné škodě a ani škodě na zdraví či jiné kolizi, pak toto bylo vzato v potaz při ukládání sankce jak okolnost polehčující, protože žalobci byla

uložena pokuta na samé dolní hranici zákonného rozpětí ve výši 1 500 Kč (hrozila mu pokuta v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč).

VII. Závěr a náklady řízení

50. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
51. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. listopadu 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.